

(המשך מעמוד 20)
 איש: 16,500 בדיבניה עצמה, והשאר
 „גייסות גיס וארמיה” — המספקים לדי
 ביניה סיוע (ארטילריה, הנדסה וכו') ולור
 גיסטי — ומאחריהם, גייסות-שירותים נר
 ספים, באזורי-הערך הוירתיים ובארצות-
 הברית גופא, כולל יחידות נ"מ ודומיהן.
 זוהי „הפרוסה הדיביונית” השלמה. בוי
 רתי-הלחימה עצמה נמצאים כ־40 אלף איש
 מן הפרוסה, והשאר ב„יבשת” (אם החי
 שובים אינם מתיישבים עם הנתונים, ראוי
 לזכור כי את החסר בחיילים ממלאים ה
 אמריקאים, בזירה עצמה וגם בארצות-
 הברית, בעובדים אורחיים; ומיסגרות רבות
 הן תתי-קניות).

במציאות השוררת, רואים הי
 אמריקאים הישג עצום ככך, שי
 ביכולתם למלא את מוסדות נוחי
 האדם המגויס שאושרו להם, אי
 אף להתקרב לכך. בנסיבות אלו,
 אין סיכוי סביר, שתתממש התעצ-
 מות בכ־15% בנות-היבשה —
 רק כדי שתושקע כליכודה בישרי
 אל, שעה שיוצאים מקוריאח: י
 כנרמיה חסרים כוחות אפילו ל
 עבודה במיטת החזון ביותר, הי
 הכרחי — לפי שיש הנמישות —
 לניהול הגנה לא-גרעינית יעילה
 (ואין מדובר כלל בכלימת הסוכני

**מה ייצא לנו מכך
 שייחרבו ערי מצריים
 וסוריה - אך בינתיים
 יכבשו צבאותיהן את
 ישראל?**

טים וכהכסתם, אלא רק בהשגה
 ייתם לזמן מספיק, הנדרש לתהליך
 קבלת-ההחלטות כנאט"ו, לעניין
 הפעלת נשק גרעיני).

בעיית כוח-האדם — והתקציב העצום
 הנלווה (התשלומים האישיים מהווים את
 רוב תקציב ההגנה של ארצות-הברית) —
 עדיין אינם הכל. בינואר 1976 דיווח שר
 ההגנה האמריקאי דאן, ראמספלד, על מצר
 בת אמצעי-ההלימה העיקריים במחסני כו
 חות-היבשה האמריקאיים באירופה (שהם
 אמורים להיות עתודה הכרחית זמתוכנת
 לעוצבות-השדה, וכן לצייד את אוגדות
 העתודה, שיובאו לזירה לקראת מילחמה).
 החוסרים במחסנים היו: טנקים — 68%
 נגמ"שים — 59% תוחמים — 50% מכ
 שיריקשר — 36%.

לטענת ראמספלד, נגרמו החוסר
 רים בעיקר בגלל תיגבור צה"ל, ל
 אחר יום-הכיפורים. אבל, הבטיח
 השר, הפערים יכוסו — עד 1981.

אלה, כמובן, רק דוגמאות. אבל די בהן
 לבסס את הקביעה, כי מי שמתכוון לה
 ציע לנו שנסמך את ביטחוננו הצבאי על
 חוזה-הגנה-אמריקאי, חייב באחת משתי
 אלה: עליו להבטיח לנו כי הערכים פשוט
 „לא יעזו” לתקוף את ישראל, גם כאשר
 היא „מגונת” על-ידי פיסת-נייר, שאין
 מאחריה כימעט כל כוח של ממש, ובוודאי
 לא כזה שיכול לתת לה את כל הגיבוי
 המתבקש בשעת מיבחן — וכאשר מכה
 הגונה אחת יכולה לסיים את כל העסק
 (כלומר, את ישראל) תוך פרקי-זמן כה קצר.
 שבקושי יספיקו האמריקאים לעלעל היטב
 בדפיה-חזונה, לראות מה אפשר, צריך,
 מתחייב, רצוי לעשות; או, שיובאו הוכר
 חות נחרצות כי העובדות הקיימות שונות
 לגמרי מאלו שתיארתי כאן, ושארצות
 הברית לא רק נכונות, אלא גם מסוגלות
 ועושה ממש ברגע זה, להקים לשלוח לכאן
 כל עוצמה צבאית שתידרש.

אם ניטנה בתשובה הראשונה,
 יסתיים הוויכוח הצבאי מהחמת אי
 רדכנטיות. הוויכוח יהיה מדיני.
 אם יציעו את התשובה השניה,
 נוספת, אך הדיון יימשך: כאמור,
 ישועת ביטחוננו-הצבאי במיקרה
 נסיגה לא תוכל לבוא בצורת קורי
 פוס משוריינ, אלא אך ורק באמי
 צעות הפחתת העוצמה הערבית.
 אין בנמצא כל דרך עקרונית אחי
 רת — וזאת נכרך בהמשך.

נמס במים קרים ומרוה צמאון מירי - תה קר...

לימונית

להכנה מידית של תה קר עם לימון

למעדיפים משקה מרוה, טעים, שאינו תוסס ומכיל סוכר ענבים וויטמין C-לימונית הוא המשקה האיריאלי.
 לגיוון ההגשה: הוסיפי קוביות קרח שבתוכן מוקפאים פירות (דובדבנים, ענבים, פלחי תפוחי-עץ וכו').

יהיה טוב... עם תה ויסוצקי